

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 128/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoE 19/2017 a základného práva na prerokovanie jej záležitosti bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 325/2013 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2018 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalovaný“ alebo „povinný“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoE 19/2017 a základného práva na prerokovanie jej záležitosti bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 325/2013 (ďalej aj „namietané konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoE 19/2017 na základe odvolania opraveného [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „oprávnený“), uznesením vydaným pod sp. zn. 7 CoE 19/2007 z 29. septembra 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) zmenil uznesenie okresného súdu sp. zn. 14 Er 325/2013 z 8. októbra 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietol. Okresný súd označeným uznesením z 18. októbra 2015 čiastočne vyhovel námietkam sťažovateľky z 2. septembra 2013 proti exekúcii o vymoženie pohľadávky v sume 713,60 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 365/1999 z 19. júna 2000 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Okresný súd odôvodnil svoje uznesenie z 8. októbra 2015 s poukazom na skutočnosť, že rozsudok okresného súdu nemohol nadobudnúť právoplatnosť a stať sa vykonateľným, pretože na majetok sťažovateľky bol 18. júla 2000 vyhlásený konkurz, čím došlo k prerušeniu

konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 4 C 365/1999 [§ 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov].

3. Na základe odvolania oprávneného krajský súd uznesením z 29. septembra 2017 zmenil uznesenie okresného súdu a v relevantnej časti ho takto odôvodnil:

„Rozsudok bol doručený žalobcovi a žalovanému do vlastných rúk dňa 18. 07. 2000. Dňa 26. 07. 2000 žalovaný podal proti tomuto rozsudku [rozsudok okresného súdu, pozn.] odvolanie len v časti odstupného t.j. sumy 713,60 eura s príslušenstvom. Dňa 21. 09. 2000 žalovaný (povinný) oznámil súdu v konaní sp. zn. 4 C 365/1999, že na jeho majetok bol vyhlásený konkurz. Následne bola vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní žalovaného (povinného), avšak odvolacie konanie sa v dôsledku konkurzu zo zákona prerušilo podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a vyrovnaní. Žalobca (oprávnený) podaním doručeným odvolaciemu súdu 27. 06. 2012 požiadal o pokračovanie v prerušenom konaní z dôvodu, že konkurz vyhlásený na úpadcu (povinného) bol zrušený po splnení rozvrhového konania a pripojil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 K 238/1998-2017 zo dňa 18. 01. 2012, právoplatné 28. 02. 2012. Následne odvolací súd výzvou doručenou žalovanému (povinnému) dňa 13. 12. 2012 žiadal o oznámenie, či žalovaný trvá na podanom odvolaní proti rozsudku, keďže pohľadávka, ktorá je predmetom odvolacieho konania (odstupné) bola v konkurznom konaní uznaná zástupkyňou úpadcu a konkurzným súdom určená za oprávnenú. Na túto výzvu reagoval žalovaný (povinný) písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu 18. 01. 2013 tak, že berie svoje odvolanie v plnom rozsahu späť. Následne odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 9 Co 368/2000-152 zo dňa 25. 01. 2013 tak, že odvolacie konanie zastavil a súd prvej inštancie po zistení, že rozsudok zo dňa 19. 06. 2000 nemohol nadobudnúť právoplatnosť skôr, ako bolo ukončené konkurzné konanie na žalovaného, opravil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku (exekučnom titule) tak, že toto je právoplatné dňom 14. 03. 2012 a vykonateľné dňom 17. 03. 2012.“

4. Proti postupu krajského soudu v konání vedenom pod sp. zn. 7 CoE 19/2017 a postupu okresného soudu v konání vedenom pod sp. zn. 14 Er 325/2013 podala sťažovateľka podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnú sťažnosť, ktorú po rekapitulácii priebehu konania pred týmito súdmi v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru odôvodňuje vo vzťahu k postupu okresného soudu tým, že „... od podania... námietok zo dňa 02. 09. 2013 proti Upovedomeniu o začatí exekúcie do rozhodnutia Okresného soudu Nové Zámky zo dňa 08. 10. 2015, ktorým námietkam vyhovel po dvoch predchádzajúcich urgenciách uplynuli dva roky a keď samotné odvolanie Oprávneného proti Uzneseniu OS zo dňa 23. 10. 2015 mu bolo doručené na vyjadrenie až 11. 07. 2016, teda po uplynutí ďalších deviatich mesiacoch, pričom počas tohto obdobia Oprávnený v snahe uspieť v odvolaní menil exekučný titul a prispôboval odvolacie dôvody vyjadreniam Sťažovateľa a dôvodom v napadnutom Uznesení OS, kým Krajský súd v Nitre nerozhodol svojim Uznesením KS zo dňa 29. 07. 2017, ktoré bolo Sťažovateľovi doručené až dňa 05. 01. 2018, teda spolu po skoro piatich rokoch od vydania Upovedomenia.“. Sťažovateľka na základe už uvedeného tvrdí, že „predmetné konanie je v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania poznačené zbytočnými a opakovanými prietahmi, v dôsledku ktorých je jeho dĺžka neprimeraná.“.

5. Sťažovateľka krajskému soudu vytýka nerešpektovanie neúčinnosti doručenia rozsudku okresného soudu a zmenu doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku okresného soudu, pričom tvrdí, že vzhľadom na vykonanú zmenu v doložke právoplatnosti a vykonateľnosti ide o iný exekučný titul. Sťažovateľka konkrétne uvádza, že účinky vyhlásenia konkurzu na jej majetok nastali 18. júla 2000, a preto jej nemohol byť zároveň toho istého dňa účinným spôsobom doručený rozsudok okresného soudu. Napriek tomu, že sťažovateľka proti rozsudku okresného soudu podala odvolanie, tvrdí, že jej odvolanie nemalo byť ani okresným súdom ani krajským súdom považované za „podané oprávnenou osobou a podľa § 107 OSP malo byť konanie prerušené.“. Krajský súd mal podľa sťažovateľky „napadnuté rozhodnutie soudu I. stupňa po oboznámení sa so spisom vrátiť tomuto soudu späť bez rozhodnutia na nové doručovanie rozhodnutia (po zrušenom konkurze), avšak ani odvolací súd si neuvedomil, že k účinkom doručenia nedošlo vôbec a pokračoval v nastolenom nezákonnom stave, keď napokon dňa 25. 01. 2013 rozhodol

o zastavení konania...“. Sťažovateľka tiež tvrdí, že k zmene doložky právoplatnosti a vykonateľnosti došlo po podaní odvolania oprávneného proti uzneseniu okresného súdu, o čom nemala vedomosť, a preto tvrdí, že jej týmto postupom bola odňatá „*možnosť vyjadriť sa k dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý obsahoval zistenie významné pre jeho rozhodnutie...“.* Sumarizujúc už uvedené, sťažovateľka uvádza, že krajský súd sa jej námietkami nezaoberal, čím došlo k porušeniu ňou označených práv podľa ústavy a dohovoru. Sťažovateľka krajskému súdu ďalej vytýka neúplnosť napadnutého rozhodnutia, keďže súčasťou jeho obsahu nie sú body 19 a 20.

6. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní 7 CoE 19/2017, porušené bolo.

Zrušuje sa Uznesenie Krajského súdu Nitra 7 CoE 19/2017 zo dňa 29. 07. 2017.

Spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3.000,-EUR...

II. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Nových Zámkoch v konaní 14 Er 325/2013, porušené bolo.

Spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3.000,-EUR..

III. Okresný súd Nové Zámky a Krajský súd v Nitre sú povinné nahradiť spoločne a nerozdielne spoločnosti [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia...“

7. Vec sťažovateľky bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. b) rozvrhu práce bola prerokovaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Dudiš a Libor Duřa.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,
a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 124 štvrtej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

13. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

15. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní

19. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

20. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

21. Ústavný súd taktiež už opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

22. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 325/2013 rozhodol 8. októbra 2015, pričom sťažovateľka ani netvrdí a o to menej preukazuje, že by okresný súd v označenom konaní ku dňu podania jej ústavnej sťažnosti vykonával aj iné úkony exekučného súdu.

23. Keďže sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní, ktoré bolo na okresnom súde pred doručením jej ústavnej sťažnosti ústavnému súdu skončené a v ktorom okresný súd vykonal všetky úkony prvostupňového súdu v odvolacom konaní a následne predložil súdny spis sp. zn. 14 Er 325/2013 krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky, o ktorom krajský súd následne rozhodol uznesením z 29. septembra 2017, je zrejmé, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie sťažovateľkou označených práv už netrvalo.

24. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v tejto časti dospel k záveru, že podmienky na jej prijatie na ďalšie konanie splnené neboli, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru postupom krajského súdu

25. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je predovšetkým námietka, podľa ktorej krajský súd nezohľadnil skutočnosť, že exekučný titul nenadobudol právoplatnosť a nestal sa vykonateľným. V súvislosti s touto námietkou je potrebné uviesť, že sťažovateľka mala vytvorenú procesnú možnosť odstrániť ňou tvrdenú vadu, ku ktorej došlo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 365/1999, v rámci podaného odvolania. Súčasťou relevantnej a dlhodobo ustálenej judikatúry všeobecných súdov (opakovane odkazujúcej na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cz 84/73 z 18. septembra 1973 uverejnený v Zborníku Najvyššieho súdu ČSSR, ročník 1973, zväzok IV, s. 764) je právny názor, podľa ktorého účastník konania môže účinne podať odvolanie už po vyhlásení rozsudku pred tým, než mu je doručené jeho písomné vyhotovenie, teda ešte pred začiatkom plynutia odvolacej lehoty.

26. V okolnostiach danej veci to znamená, že ak sťažovateľka zastávala názor, že jej rozsudok okresného súdu nebol riadne doručený, a zároveň proti nemu „predčasne“ podala odvolanie, disponovala reálnou procesnou možnosťou v rámci začatého odvolacieho konania túto okolnosť namietat' (čo aj urobila) a v začatom odvolacom konaní tento procesný nedostatok v postupe okresného súdu aj odstrániť. Napriek tomu sťažovateľka na výzvu krajského súdu doručenu jej 13. decembra 2012 (po zrušení konkurzu na jej majetok), ktorou ju žiadal o oznámenie, či trvá na podanom odvolaní proti rozsudku, reagovala písomným podaním doručeným krajskému súdu 18. januára 2013 tak, že zobrala svoje odvolanie v plnom rozsahu späť, čím sa zároveň (nepochopiteľne z pohľadu jej odvolacej argumentácie) dobrovoľne zbavila možnosti v odvolacom konaní odstrániť ňou namietanú vadu v postupe okresného súdu pri doručovaní písomného vyhotovenia jeho rozsudku.

27. Ak za týchto okolností vyhodnotil krajský súd rozsudok okresného súdu za taký, ktorý spĺňa formálne a materiálne znaky kladené na exekučný titul, ústavný súd nevidí žiaden ústavnoprávne relevantný dôvod na to, aby závery krajského súdu v tomto smere akokoľvek korigoval.

28. Ústavný súd považuje v tejto súvislosti za dôležité pripomenúť, že všetky ústavnoprávne relevantné vady týkajúce sa postupu všeobecného súdu musia byť vždy posudzované s ohľadom na mieru významu niektorého z namietaných pochybení. Inými slovami povedané, nie vždy musí určitý procesný nedostatok v postupe všeobecného súdu viesť k zrušeniu ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti ústavný súd dopĺňa, že mieru významu pochybenia okresného súdu pri doručovaní písomného vyhotovenia jeho rozsudku určila samotná sťažovateľka tým, že svoje odvolanie proti označenému rozsudku okresného súdu zobrala späť.

29. Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj námietku sťažovateľky, ktorou spochybňuje obsahovú ucelenosť a preskúmateľnosť uznesenia krajského súdu. So sťažovateľkou možno čiastočne súhlasiť v tom, že z hľadiska číslovania jednotlivých odsekov uznesenia krajského súdu označené uznesenie vykazuje formálnu vadu, keďže bezprostredne za bodom 18 nasleduje bod 21, nemožno s ňou ale súhlasiť v tom, že uvedená vada má aj vecné opodstatnenie. Z obsahu napadnutého uznesenia jasne vyplýva, že trpí iba formálnym nedostatkom v číslovaní predmetných odsekov, keďže jednotlivé odseky na seba myšlienkovu nadväzujú a uznesenie krajského súdu vzhľadom na svoju myšlienkovú konzistentnosť pôsobí uceleným dojmom.

30. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, podľa ktorej k zmene doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku okresného súdu došlo po podaní odvolania proti uzneseniu okresného súdu a zároveň nemala možnosť sa k tejto okolnosti vyjadriť, ústavný súd uvádza, že postup všeobecného súdu pri vyznačovaní doložky právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia nie je činnosťou, ku ktorej dochádza v rámci výkonu rozhodovacej právomoci všeobecného súdu, ale je činnosťou, ktorá spočíva výlučne v na rozhodnutie nadväzujúcom úradnom postupe. Vo všeobecnosti je potrebné

konštatovať, že za nesprávny úradný postup treba považovať taký postup orgánov štátu, ktorý je v rozpore s pravidlami a podmienkami, ktoré ustanovujú všeobecne záväzné právne predpisy.

31. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti nevyplýva nič, čo by signalizovalo nezákonný postup okresného súdu pri opätovnom vyznačení doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku okresného súdu, a to aj za predpokladu, že k uvedenej skutočnosti došlo po podaní odvolania zo strany oprávneného proti uzneseniu okresného súdu, resp. čo by signalizovalo ústavnú neudržateľnosť časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu, podľa ktorej *„súd prvej inštancie po zistení, že rozsudok zo dňa 19. 06. 2000 nemohol nadobudnúť právoplatnosť skôr, ako bolo ukončené konkurzné konanie na žalovaného, opravil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku (exekučnom titule) tak, že toto je právoplatné dňom 14. 03. 2012 a vykonateľné dňom 17. 03. 2012.“*

32. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že právne závery krajského súdu sú racionálne, a preto ich nemožno považovať za arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu, a preto právne závery krajského súdu nie sú zjavne neodôvodnené, a tak sú ústavne akceptovateľné.

33. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom rozhodnutí nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným. Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

34. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.
Záver

35. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu